

بسم الله الرحمن الرحيم

با وجود درد و رنج‌ها شما را بشارت باد!

(ترجمه)

پیامبر ﷺ معاذ بن جبل و ابو موسی اشعری رضی الله عنهما را هنگامی که آن‌ها را به سوی یمن بخاطر دعوت مردم به اسلام می‌فرستاد، این‌گونه توصیه نمود: «وَبَشِّرَا وَلَا تُنْفَرَا»؛ یعنی بشارت دهید و متنفر نسازید؛ این‌ست روش نیکویی که الله -سبحانه و تعالی- پیامبرش را در آیات متعددی به آن دستور داده است: ﴿فَبَشِّرْ عِبَادٍ﴾؛ یعنی پس بندگان مرا بشارت ده! ﴿وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ﴾؛ یعنی صبرکنندگان را بشارت ده! ﴿وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِينَ﴾؛ یعنی نیکوکاران را بشارت ده!... و هم‌چنان در سایر آیات نیز الله -سبحانه و تعالی- به این روش دستور داده است. از این‌رو بالای ما به عنوان مسلمانان و حاملین دعوت لازم است تا از این روش پیروی نماییم تا راه‌مان را بشارتی برای خود و دیگران سازیم.

در این زمان با وجود آزمون‌های بیشماری که مسلمانان در آن‌ها قرار دارند و با وجود دسایس، توطئه‌ها، آسیب‌ها و خطرات، ما به بلند نمودن پرچم بشارت بیش‌تر نیازمند هستیم، به ویژه در این روزهای ماه رجب؛ ماهی که خاطره دردناک پایان یافتن دولت خلافت را در خودش حمل می‌کند و از ۹۹ سال به این سو هر سال تکرار می‌شود.

از این‌رو می‌گوییم: بشارت باد شما را به عزت، پیروزی و حاکمیت...! بشارت باد شما را به طلوع فجری بعد از یک شب طولانی...! بشارت باد شما را به سرپرستی، سیادت و رهبری...!

بسیاری‌ها از این بشارت تعجب کرده و خواهند پرسید: کجاست این بشارت و خوش‌خبری، در حالی که ما در حالت ذلت، خواری و افتادگی قرار داریم؟! کجاست این خوش‌خبری، در حالی که سرزمین‌های اسلامی در اشغال به سر می‌برند و به جای بهتر شدن در حال بدتر شدن هستند؟! کجاست این خوش‌خبری؛ در حالی که فتنه‌ها شیوع یافته‌اند، فساد عام گشته است و احکام الله -سبحانه و تعالی- هر روز و هر ساعت زیر پا می‌شوند؟! آیا اخبار را نمی‌شنوی؟ توهین و بی‌حرمتی یهود در مقابل مسجداقصی را نمی‌بینی؟! آیا آن‌چه که در سرزمین حجاز از جمله مکه و مدینه انجام شد را ندیدی؟! آیا آنانی را که بخاطر عادی‌سازی روابط با یهود تلاش می‌کنند و از الله -سبحانه و تعالی- و بندگان او حیا نمی‌کنند، نمی‌بینی؟! قبل و بعد از این... مسلمانان مورد ظلم و ستم قرار می‌گیرند... با آن‌ها جنگ صورت می‌گیرد... مورد تعقیب و پیگرد قرار می‌گیرند... دشمنان الله و رسولش خشم خود را توسط کشتن، سوزاندن و غرق ساختن آن‌ها بالای‌شان برآورده می‌کنند، چه در سوریه باشند، چه در میانمار و یا در هند و کشمیر و یا در یمن و عراق... این همه غیر از چیزی‌ست که اهل خودشان با آن‌ها انجام می‌دهند، چنانچه هرکسی که لا اله الا الله می‌گوید، تروریست و مجرم شمرده می‌شود! پس تو را به خدا کجاست این بشارت و خوش‌خبری؟

آری، این همه را می‌دانم و بیش‌تر از همه می‌دانم و با تمام این‌ها زندگی می‌کنم... مگر باز هم تکرار می‌کنم... بشارت باد شما را، بشارت می‌دهم، هر باری که این سخن الله متعال را می‌خوانم:

﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا أُسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّن بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا ۗ يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا ۗ وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾ [نور: ٥٥]

ترجمه: الله به کسانی از شما که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته انجام داده‌اند، وعده می‌دهد که آنان را قطعاً جایگزین (پیشینیان، و وارث فرماندهی و حکومت ایشان) در زمین خواهد همان‌گونه که پیشینیان را جایگزین قبل از خود کرده است (و حکومت و قدرت را بدانان بخشیده است). هم‌چنین آئین ایشان را که برای آنان می‌پسندد، حتماً پابرجا و برقرار خواهد ساخت و نیز خوف و هراس آنان را به امنیت و آرامش مبدل می‌سازد، مرا می‌پرستند و چیزی را انبازم نمی‌گردانند. بعد از این کسانی که کافر شوند، آنان کاملاً بیرون شوندگان و متمردان‌اند!

همانگونه که به الله بزرگ ایمان دارم، به این هم ایمان دارم که وعده او حق بوده و حتماً تحقق می‌یابد و خلافت بر می‌گردد. بشارت می‌دهم و می‌بینم آنانی را که شب را به روز می‌رسانند تا به خواست الله سبحانه و تعالی این وعده را تحقق بخشند، به نیکی امر می‌کنند، از بدی باز می‌دارند، در برابر حق از هیچ چیزی نمی‌ترسند، بخاطر ازسرگیری زندگی اسلامی توسط برپائی دولت خلافت راشد ثانی بر منهج نبوت کار می‌کنند و در رأس این حاملین دعوت، امیر عالم و جلیل القدر مان، شیخ عطاء بن خلیل ابوالرشته است.

بشارت می‌دهم هر زمانی که این حدیث رسول الله ﷺ را می‌خوانم:

«إِنَّ اللَّهَ زَوَىٰ لِي الْأَرْضَ فَرَأَيْتُ مَشَارِقَهَا وَمَعَارِبَهَا، وَإِنَّ أُمَّتِي سَيَبْلُغُ مُلْكُهَا مَا زُوِيَ لِي مِنْهَا»

ترجمه: الله (سبحانه و تعالی) زمین را برایم جمع نمود تا این که مشرق و مغرب آن را دیدم و بدون شک پادشاهی امت من به آخرین نقطه از جاهایی خواهد رسید که برایم جمع کرده شده بود.

من می‌دانم که آن حضرت ﷺ از روی هوای نفس سخن نمی‌گوید و به علم یقین می‌دانم که امت اسلامی بر تخت پادشاهی جهان تکیه خواهد زد. بشارت می‌دهم با بلند شدن صداهایی که بخاطر خلافت فریاد می‌زنند و با برپائی آن خواهان تطبیق شریعت الله سبحانه و تعالی هستند.

بشارت می‌دهم -با وجود درد و رنج‌ها- و با وجودی که برخوردهای زشت، دستگیری‌ها و حمله بالای حاملین دعوت را از سوی حکام و همکاران آن‌ها مشاهده می‌کنم! این همه علاوه بر تحریفات و دروغ پردازی‌های مطبوعاتی‌ست که رسانه‌ها انجام می‌دهند. باطل هیچ گاهی در برابر حق قرار نگرفته است؛ مگر این که از حق هراس داشته و نابودی خود و پیروزی آن را بسیار نزدیک پنداشته است!

بشارت می‌دهم، زمانی که می‌بینم نظام سرمایه‌داری که در آستانه اعلام ورشکستگی‌اش قرار دارد، راه خود را گم کرده است، مانند چیزی که قبل از آن با نظام سوسیالیستی صورت گرفت. همین است که بعد از بحران اقتصادی، در بحران "کرونا" زندگی می‌کنیم؛

بحرانی که به صورت واضح فرسودگی و ناتوانی نظام سرمایه‌داری را از پاسخ به تامین جزئی‌ترین احتیاجات انسانی در نتیجه حرص و ظلمی که در برابر بشریت انجام داده است، به نمایش گذاشت.

بشارت می‌دهم و هراس غرب از مفکوره اسلام سیاسی و ترس آن از رسیدن اسلام به جایگاه حاکمیت را احساس می‌کنم! به همین خاطر سرمایه‌های میلیاردی را در تطبیق پلان‌ها، توطئه‌ها و تحقیقاتی که هدف آن‌ها منحرف ساختن این مفکوره از هدف اصلی‌اش با استفاده از امکانات مختلف می‌باشد، به مصرف می‌رسانند.

چنانچه اندکی قبل گفتم؛ من هم می‌دانم که امروز در حالت دشواری قرار داریم؛ زیرا جنگ و خون‌ریزی، انسان، سنگ و درخت را آسیب رسانده است. زندگی تنگ و دشوار همه را فرا گرفته و فتنه‌ها چنان انسان‌ها را می‌خورند که آتش هیزم خشک را می‌خورد و این را هم می‌دانم که حکومت‌ها ضعیف و دنباله‌رو گشته‌اند.

مگر آیا امت اسلامی در گذشته، بحران‌ها و روزهای دشوارتری را از وضعیتی که اکنون در آن قرار داریم، سپری نکرده است؟ از جمله: حمله تاتارها بالای بغداد و کشتن اهل آن در نهایتی وحشت و بی‌رحمی، حتی این که خون آن‌ها از مجرای آب جاری گشت و در جریان چهل روز یک میلیون مسلمان بی‌گناه به قتل رسید! آیا این یک فاجعه کمر شکن نیست؟ قبل از آن نیز اشغال بیت المقدس توسط صلیبی‌ها و به قتل رساندن هفتاد و یک هزار تن در مسجد الاقصی اتفاق افتاده بود! به الله قسم این‌ها صحنه‌های وحشتناکی هستند و با وجود این همه، در نهایت پیروزی از چه کسی بود؟ جواب، در جنگ حطین و جنگ عین جالوت است.

آیا مگر الله سبحانه و تعالی نفرموده است: ﴿فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا﴾ و ﴿إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا﴾؛ یعنی چرا که همراه با سختی و دشواری، آسایش و آسودگی است. مسلماً با سختی و دشواری، آسایش و آسودگی است! پس هیچ‌گاه یک سختی بر دو آسودگی غالب نمی‌شود و هر زمانی که غم و اندوه شدت یابد و ناگواری‌ها افزایش یابند، در این هنگام است که گشایش نزدیک می‌شود. آن مادرانی که امثال صلاح الدین و قطز را با وجود تلاش‌های مکرر و پیهمی که بخاطر عقیم ساختن آن‌ها انجام می‌شوند، به دنیا می‌آورند و تا هنوز عقیم نشده‌اند. پس نباید بخاطر طولانی شدن تاریکی ناامید شویم و نه هم بخاطر نیافتن جواب برای فریادهای یاری‌طلبانه مایوس شویم...

بشارت باد شما را به زبان مصطفی چنانچه فرموده است:

«بَشِّرْ هَذِهِ الْأُمَّةَ بِالسَّأَةِ وَالرَّفْعَةِ وَالدِّينِ وَالنَّصْرِ وَالتَّمَكِينِ فِي الْأَرْضِ»

ترجمه: این امت را به منزلت، رفعت، دین، پیروزی و حاکمیت در روی زمین خوش‌خبری ده!

اما نکته‌ای درخور تأملی در این قسمت وجود دارد و آن این که: این بشارت را جز کسی که مخلص بوده و فرزند نیکویی برای امت‌اش است، پاس نمی‌دارد؛ کسی که برای امت سیادت و سربلندی را می‌خواهد؛ نه فرمانبرداری و فروتنی را! این بشارت را پاس نمی‌دارد؛ مگر آن که بنده مطیع و فروتنی برای الله سبحانه و تعالی بوده و در مسیر حق و کسب رضایت اوتعالی قدم برداشته است! این بشارت را پاس نمی‌دارد؛ مگر آن که می‌داند زندگی بدون حاکمیت دین الله سبحانه و تعالی در روی زمین امکان ندارد و این که زندگی واقعی زندگی آخرت است!

بدون شک این بشارت تحقق نمی‌یابد؛ مگر برای کسی که سیرت مصطفی را احیا نموده، در مسیر او گام برداشته و شریعتی را پیروی نموده است که آن حضرت صلی الله علیه وسلم بر آن مبعوث شده است... در این صورت است که امت اسلامی از سوی پادشاه هستی و چیره‌دست یاری خواهد شد و این کار بر الله دشوار نیست؛ زیرا اوتعالی فرموده است:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ۚ وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَا لَهُمُ الْوَالِغِيُّ ۖ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ ۚ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَلُهَا ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَى لَهُمْ﴾ [محمد: ۷-۱۱]

ترجمه: ای مؤمنان! اگر (دین) الله را یاری کنید، الله شما را یاری می‌کند (و بر دشمنان تان پیروز می‌گرداند) و گام‌های تان را استوار می‌دارد. کافران، مرگ بر آنان باد و الله اعمال ایشان را باطل و بیسود گرداند! این بدان خاطر است که چیزی را که الله فرو فرستاده است، دوست نمی‌دارند و لذا الله کارهای (نیک) ایشان را هم باطل و بیسود می‌گرداند. آیا در زمین به گشت و گذار نپرداخته‌اند تا ببینند عاقبت کسانی که پیش از ایشان بوده‌اند به کجا کشیده و چه شده است؟ خداوند آنان را نابود ساخته است، و برای کافران امثال این عواقب و مجازات‌ها خواهد بود. این بدان خاطر است که الله سرپرست و یاور مؤمنان است و لیکن کافران هیچ‌گونه سرپرست و یآوری ندارند!

نویسنده: مسلمة الشامی (ام صهیب)

30 رجب 1441 هـ.ق

موافق 25 مارچ 2020 م

مترجم: عبد الرحمن ملکزاده